

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2014 roku P. D. kierował samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Około godziny 08:25 na ul. (...) na wysokości skrzyżowania z ul. (...) z M., został zatrzymany do rutynowej kontroli policyjnej przez funkcjonariuszy Policji G. C. i P. W.. W ramach kontroli kierujący pojazdem P. D. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przeprowadzone badanie urządzeniem A.-sensor IV CM wykazało następujące wyniki: I badanie 0,25 mg/dm³, II badanie 0,29 mg/dm³. Po tym jak P. D. został przewieziony do KP W. – B. badania kontynuowano używając tym razem urządzenia Alkometr A2.O. Uzyskano następujące wyniki: III badanie 0,21 mg/dm³, IV badanie 0,21 mg/dm³.

P. D. nie był dotychczas karany. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie jest uzależniony od alkoholu i środków odurzających.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka P. W. oraz dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia.

Oskarżony w zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na posiedzeniu przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym, odmówił składania wyjaśnień oraz wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat, oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres dwóch lat. Na posiedzeniu oskarżony poparł wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Sąd zważył, co następuje.

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę w całości. P. D. na żadnym etapie postępowania nie kwestionował faktu, iż popełnił zarzucany mu czyn. Przyznanie się oskarżonego koresponduje też z pozostałym materiałem dowodowym. Istotne jest to, że oskarżony konsekwentnie przyznaje się do winy.

Zeznania świadka funkcjonariusza Policji – P. W. są spójne, logiczne i zostały potwierdzone innymi dowodami zebranymi w sprawie. Świadek ten w sposób wyczerpujący przedstawił relację ze zdarzenia z udziałem oskarżonego. Przebieg przeprowadzonej kontroli drogowej nie budzi wątpliwości. Świadek jest osobą obcą wobec oskarżonego, w związku z tym zdaniem Sądu - bezstronną.

Okoliczność, że oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości nie budzi wątpliwości. Potwierdzają to również wyniki przeprowadzonych badań sprawnymi i przeznaczonymi do tego urządzeniami. Wskazać należy, iż badania te nie były przez oskarżonego kwestionowane.

Sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się także na innych dowodach z dokumentów, uznając je za autentyczne, nie budzące wątpliwości i potwierdzające w swej treści rzeczywisty przebieg zdarzenia.

W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości. Z dowodów jednoznacznie wynika, że oskarżony w dniu 24 sierpnia 2014 r. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu drogowym samochód osobowy. Tym samym opisanym wyżej zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 178a§1 k.k.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły wszystkie przesłanki z art. 66 k.k. umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego.

Zgodnie z treścią art. 66§ 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo

umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, przy czym zgodnie z treścią §2 warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu okoliczności popełnienia przypisanego P. D. czynu nie budzą wątpliwości, co zostało już wykazane powyżej.

Istotną przesłanką zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest także ustalenie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Mimo, że oskarżony miał realną możliwość podjęcia decyzji co do zgodnego z prawem zachowania, (nie prowadzić samochodu), to jednak nie zachodzą w niniejszej sprawie okoliczności wpływające na zwiększenie stopnia jego winy, by można było stwierdzić, że był on znaczny.

Sąd uwzględnił, że oskarżony w sposób nieznaczny wręcz zbliżony do minimalnego, przekroczył normy stężenia alkoholu w organizmie warunkujące jego odpowiedzialność karna za przestępstwo.

Oskarżony został zatrzymany przez Policję do rutynowej kontroli drogowej, zaś świadek P. W., nie wskazał, aby zachowanie czy technika jazdy oskarżonego odbiegała od prawidłowej. Z dowodów wynika, że funkcjonariusze nie zaobserwowali bezpośrednio przed zatrzymaniem samochodu oskarżonego, zachowania zagrażającego bezpieczeństwu w komunikacji, nie popełnił wykroczenia drogowego, nie wykonał żadnego niebezpiecznego manewru.

Oskarżony prowadził pojazd w godzinach porannych, w niedzielę, kiedy natężenie ruchu jest niewielkie. Ponadto prowadził pojazd osobowy, a nie ciężarowy o większej masie, a więc z założenia stwarzał mniejsze zagrożenie.

Oskarżony przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie społeczna szkodliwość przypisanego czynu nie była znaczna. Chociaż oczywiście należy w tym miejscu podkreślić, że co do zasady przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, naruszają istotne dobra prawne. W związku z tym instytucja warunkowego umorzenia postępowania w takich sprawach powinna być stosowana jedynie w wyjątkowych przypadkach.

Kolejną przesłanką jest uprzednia niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne. Jej spełnienie Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych i aktualnych danych o karalności uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego. Oskarżony w ogóle nie figuruje w Kartotece Karnej ww. rejestru.

Dodatkowo czyn przypisany oskarżonemu wobec, którego rozważa się warunkowe umorzenie postępowania karnego, może być zagrożony najwyżej karą pozbawienia wolności nie przekraczającą trzech lat. Natomiast czyn określony w art. 178a§1 k.k. jest zagrożony alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch.

Ostatnią przesłanką jest tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, wyrażająca się w przypuszczeniu opartym na ocenie właściwości i warunków osobistych sprawcy oraz jego dotychczasowym sposobie życia, że sprawca pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oskarżony jest osobą dojrzałą, ma 43 lata, zdobył wykształcenie zawodowe, jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych, ma stałe miejsce zamieszkania, pracuje, na utrzymaniu ma starszych rodziców. Nie był karany.

Z powyższych okoliczności wynika, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i można przyjąć, że popełnienie przez oskarżonego czynu zabronionego miało charakter epizodyczny, a nie było wynikiem jego postawy wobec obowiązującego porządku prawnego.

Mając na uwadze w szczególności prawidłowy sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa, można spodziewać się, że P. D., pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni w przyszłości więcej przestępstw.

Reasumując, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania w pełni znajduje swe uzasadnienie.

Na uwadze mieć należy, że instytucja warunkowego umorzenia postępowania realizuje zasadę ograniczenia penalizacji w sprawach o mniejszym ciężarze gatunkowym, przyjmując, że są wypadki, w których bez wyroku skazującego i kary, przez użycie innych środków można przeprowadzić proces wychowawczy, zapobiegający w ten sposób ponownemu wkroczeniu sprawcy na drogę przestępstwa.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zastosowana przez Sąd instytucja w pełni znajduje swe zastosowanie, choćby z tego względu, że oskarżony swoim zachowaniem nie wyrządził nikomu bezpośrednio szkody.

Sąd nie dostrzegł potrzeby, by skazywać oskarżonego na którąś z kar przewidzianych przez ustawę karną, bowiem wystarczającą sankcją było dla oskarżonego ustalenie jego sprawstwa i winy w popełnieniu przypisanego mu czynu oraz jasne wytknięcie mu tym samym naganności jego postępowania. Sam fakt postawienia P. D. zarzutu i stawiennictwa w Sądzie w roli oskarżonego, w ocenie Sądu, jest również dla oskarżonego swoistego rodzaju dolegliwością.

Stosując warunkowe umorzenie postępowania Sąd wyznaczył okres próby wynoszący 2 lata, co znajduje podstawę w przepisie art. 67§1 k.k. Oskarżony w tym czasie wystawiony zostanie na próbę, od wyników której uzależnione jest to, czy postępowanie warunkowo wobec niego umorzone zostanie, czy też nie zostanie podjęte (art. 68 k.k.).

W ocenie Sądu, okres próby wynoszący dwa lata pozwoli w dostatecznym stopniu zweryfikować postawę oskarżonego.

Sąd uznał, że określenie tego okresu na poziomie minimalnym nie spełniłoby swojego celu. Byłby to zbyt krótki czas, żeby zweryfikować czy oskarżony chce faktycznie w pełni przestrzegać porządku prawnego, zweryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego. Wskazać należy, że jak wynika z informacji z (...) oskarżony był wcześniej karany za wykroczenia drogowe.

Sąd orzekł wobec P. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 42§2 k.k. zaliczając, na podstawie art. 63§2 k.k., na jego poczet okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy począwszy od dnia 24 sierpnia 2014 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku.

Orzekając środek karny w takiej wysokości należy wskazać, iż Sąd orzekł go w najniższej możliwej wysokości. Ponadto odstąpienie od orzekania zakazu prowadzenia byłoby zdaniem Sądu wyrazem nadmiernej pobłażliwości wobec oskarżonego, który w tych okolicznościach powinien odczuć realnie konsekwencje swojego niezgodnego z prawem postępowania.

W ocenie Sądu roczny okres zastosowania w/w środka karnego uświadomi oskarżonemu wagę naruszonych przez niego norm prawnych i skłoni do refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem (także co do wykroczeń drogowych popełnianych we wcześniejszym okresie) i zmobilizuje go do zmiany swojego postępowania przyszłości.

Wymierzony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres roku jest adekwatny zarówno do stopnia winy jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i spełni wobec oskarżonego wychowawcze i zapobiegawcze cele, jak również będzie sprawiedliwy w odczuciu społecznym. W zakresie prewencji ogólnej orzeczony wobec oskarżonego środek karny utrwali w społeczeństwie (także w środowisku oskarżonego) przeświadczenie, że przestępstwo z art. 178a§1 k.k. nie popłaca. Ugruntuje także pogląd, że każda osoba dopuszczająca się takiego czynu zabronionego, musi się liczyć z konsekwencjami karnymi swego zachowania.

Oskarżony w piśmie do Sądu wnosił o wyłączenie z ww. zakazu kategorii (...), gdyż po orzeczeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów nie mógł wykonywać pracy kierowcy autobusu.

Wniosek taki nie zasługiwał na uwzględnienie. Zdaniem Sądu oczywiste jest, że w sytuacji, kiedy oskarżony popełnił przestępstwo, musi nastąpić zmiana w jego życiu, a dokładniej pogorszenie jego warunków. Sprawca popełniając czyn zabroniony powinien przewidzieć i godzić się na negatywne konsekwencje swojego postępowania.

Wsiadając do pojazdu mechanicznego po alkoholu, sprawca, który na co dzień korzysta z samochodu w sprawach prywatnych i zawodowych, musi liczyć się z tym, że może zostać zatrzymany przez Policję do kontroli drogowej i w konsekwencji np. stracić prawo jazdy, a tym samym będzie mu trudniej wykonywać swoje dotychczasowe obowiązki zawodowe, może stracić pracę, źródła dochodu, trudniej mu będzie funkcjonować na co dzień.

Zaznaczyć należy, że jest to jednak oczywista konsekwencja popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 k.k. i zaistnienie takiej sytuacji nie jest niczym szczególnym, co należy uwzględnić przy ocenie odpowiedzialności sprawcy za zarzucany mu czyn.

Zdaniem Sądu orzeczenie zakazu w innej konfiguracji, czy w ogóle odstępianie od niego, zostałyby potraktowane w odbiorze społecznym jako nieuzasadniony przejaw pobłażliwości wobec przestępstwa, które popełnił oskarżony.

Oskarżony zdaniem Sądu powinien odczuć realnie konsekwencje swojego niezgodnego z prawem postępowania.

Sąd warunkowo umorzył postępowania karne wobec oskarżonego, żeby nie był osobą w świetle prawa skazaną, co uniemożliwiłoby mu lub znacznie utrudniło np. wykonywanie pracy zarobkowej. Jednakże wyjątkowo skorzystanie przez Sąd z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, nie oznacza, że oskarżonemu należy pobłażać i Sąd ma tak ukształtować jego odpowiedzialność karną, żeby oskarżony w ogóle nie odczuł żadnych dolegliwości po popełnieniu przestępstwa. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że ustawodawca penalizując zachowanie określone w art. 178a§1 k.k. wprowadził domniemanie, że już sama jazda samochodem w stanie nietrzeźwości stwarza poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji.

Oskarżony kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, tym samym naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Przestępstwo z art. 178a§1 k.k. należy do przestępstw pospolitych i nagminnych. Kwestia nagminności danego przestępstwa nie jest kwestią całkowicie obojętną dla środka karnego – wszak jednym z celów, który ma osiągnąć środek karny – wskazanym w art. 53 k.k. w zw. z art. 56 k.k. – jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (Postanowienie SN z 28 listopada 2008 roku sygn. V KK 161/08).

Tymi samymi zasadami kierował się Sąd wymierzając oskarżonemu na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 49§1 k.k. świadczenie pieniężne w wysokości 3.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Środek karny tego rodzaju będzie stanowić nie tylko bezpośrednią dolegliwość karną dla oskarżonego, ale przyniesie również pożytek działalności prowadzonej na rzecz pomocy m.in. osobom poszkodowanym przez przestępstwa, tj. spełni swój cel społeczny.

W ocenie Sądu ten środek karny oraz wysokość orzeczonej kwoty w sposób wyraźny pozwoli odczuć oskarżonemu, że jednak poniósł on negatywne konsekwencje swojego zachowania, pomimo braku skazania i wymierzenia mu kary.

Sąd określił wysokość świadczenia uwzględniając jego sytuację finansową i możliwości zarobkowe. Jednocześnie wskazać należy, że zasądzona kwota została określona na niskim poziomie, zważywszy, że Sąd mógł orzec świadczenie w wysokości do 60.000 zł

Uwzględniając sytuację materialną i finansową oskarżonego (otrzymywanie stałego dochodu), Sąd zasądził od oskarżonego koszty procesu stosownie do dyspozycji art. 627 k.p.k., stwierdzając, że oskarżony jest w stanie i powinien ponieść koszty poniesione przez Skarb Państwa przy rozpoznaniu jego sprawy.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.